



# JAK MĚ MÉ ŽIVOTNÍ ZKUŠENOSTI DOVEDLY AŽ K VĚDOMÍ

MICHAELA MOSLEROVÁ

● — pointa

# Jak mě mé životní zkušenosti dovedly až k vědomí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.pointa.cz](http://www.pointa.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Michaela Moslerová**

**Jak mě mé životní zkušenosti dovedly až k vědomí – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS MEDIA**



***Poselství mandaly:***

*Cítíte odpovědnost za svůj život a svou dospělost  
(zralost). Jste sami sebou, umíte být sami  
se sebou a jste sami se sebou spokojeni.*



*Tato druhá nevybarvená mandala  
je tu vložena přímo pro Vás.  
Zkrášlete si tuto knihu i Vašimi aktuálními  
pocity, dojmy, vjemy.  
Prostě si ji vymalujte dle Vašeho uvážení  
a k Vaší radosti.*

***Pár myšlenkových pochodů***  
***Pár myšlenek mých všedních dní***

Tato kniha byla započata jako můj deník.  
Deník pocitů, dojmů a myšlenkových pochodů...  
Kam až se dostane, zhodnoťte už vy sami.

## ***Předmluva***

Tato kniha v podání deníku se dotkne toho, koho se má dotknout.

Pochopí ji ten, kdo ji má pochopit.

Osloví k zamyšlení ty, které má oslovit.

Není to klasický příběh, ale opravdu pár vyňatých dnů, příběhů mého života, které se mi opakují nebo které mě nejvíce zasáhly.

Právě za tyto nelehké, ale i ty krásné dny děkuji. Jsem za ně vděčná.

Právě tyto dny mě posunuly a posouvají dál v mém novém životě.

Užívám si nyní všechny dny s lehkostí, s úsměvem, s pozitivní náladou a je mi čím dál lehčeji a lépe.

Sama cítím a věřím, že kdo tuto knížku dočte až do konce, ucítí to samé co já.

Ucítí, jak se měnil můj záměr tohoto psaní mou samotnou změnou, mým pomalým posunem až k proměně mě samotné.

Začátek knihy Vás nemusí úplně oslovit, ale když se zvládnete překonat a dojdete alespoň do půlky, věřím, že pak už ji dočtete až do konce.

Mám to tak i já s jinými knihami. Někdy mi začátek jednoduše nesedne, ale vždy se překonám a nakonec jsem většinou hodně překvapená a šťastná, že jsem se přemluvila a dočetla, a tak jsem mohla pochopit, co

mi měla přinést a co mi chtěla říct. A to mám přečtené opravdu stovky knih.

Každá mi něco přinesla a předala.

Každá je psaná jinak, ale právě tak, jak má být psaná a měla být podaná.

Toto mé první dílo jsem začala psát v roce 2017 a skončila jsem v roce 2023.

Šest let uteklo jako voda a já jsem úplně jinde a jsem šťastná, vděčná za to, kde jsem nyní.

Na vše nahlížím s pokorou a láskou.

To je to mé nynější vítězství.

Kdysi mi jedna moje kamarádka řekla, ať začnu psát. Přečetla si kousek mého pokusného začátku příběhu a byla tím nadšená. Věří, že to mám v sobě. Chvilí jsem nad tím přemýšlela, zda tohle není moje poslání, ale pak jsem to zavrhlá, později na to zapomněla. Po nějaké době mi to řekl další člověk a o další roky později mi několik lidí v mém životě sdělilo, ať se pokusím alespoň založit svůj blog a píši vše, co jim vyprávím, co prožívám, co se mi neustále honí hlavou.

Dlouho jsem se rozmýšlela, zda vůbec chci a zda bych to vůbec zvládla, ale velice ráda čtu a s tím je spojené právě mé rádobý psané vyjadřování.

Již od školy sděluji informace raději v písemné formě. Je čas si promyslet to správné sdělení, správnou formu, volbu těch správných slov.

A tak jsem začala...

Jsem mladá, už šťastná, někdy bláznivá žena, která si užila dobré i zlé a má tolik zkušeností, že najednou má chuť se o ně podělit.

Možná se v některých příbězích najdete, za některé mě odsoudíte, za některé povzbudíte.

Uvidíte sami, posuďte sami...

a já se právě vrátila z jedné ze svých dalších dovolených, tentokrát z řeckého ostrova Kos, kde jsem si opravdu odpočala, zrelaxovala, nabrala nové síly a také jsem měla spousty času přemýšlet, a navíc číst další knihy od Michala Viewegha, ke kterému bych se určitě ještě někdy chtěla vrátit.

Po rozkoukání ve svém hnízdečku (mám tím na mysli svůj milující byteček) pouštím telku jako clonu, aby tu nebylo takové ticho... a tam zbystřím Jana Krause, kterého mám také ráda a vždy se uvolním přesně tak, jak říká název jeho pořadu Uvolněte se, prosím.

Poté přišla jedna z mých kamarádek, aby mi vrátila mého Bobíčka. To je můj malý zakrslý bílý mazlíček, králíček.

Dlouho jsme si povídaly, Bobík mezitím zkoumal místa svého domova, my stačily probrat dovolenou a téma se stále rozvíjelo... o vztahy, křečovitost, sobeckost, nemluvnost lidí kolem nás.

Pro mě je nejhorší, že lidé k sobě nejsou a nedokáží být opravdu upřímní. Často jako vrba slýchávám od různých kamarádů, známých, někdy i cizích lidí obě strany problémů a zjišťuji, že vlastně nejde o žádný „problém“.

Každý si jen různé situace a reakce vykládá jinak, jsme přeci každý opravdový, nenahraditelný jedinec, proto se ptejte, bavte se i o nepříjemných věcech (to je prosba i pro mě samotnou) a na světě bude hned lépe.

Myslím, že stačí lži, které nám hustí do hlavy každodenní média a naši „drazí“ politici.

Nooo, to jsem se zase rozpovídala...

Chtěla bych se zase vrátit a dále probrat svůj následný nečekaný večerní televizní program (v té době jsem ještě televizi sledovala naučeně, takže samozřejmě každý den).

Začal seriál Sex ve městě, který sleduji už také po x-té, stejně jako většina z vás, a stále se směji, brečím, prožívám příběhy těchto čtyř dam.

Je zvláštní, že když to vidíš podruhé, potřetí, a pokaždé je ti o nějaký ten rok víc, vidíš ty příběhy trochu jinak (alespoň u mě to tak je).

A tak je to i v životě. Věkem člověk dospívá k tomu, že co dříve bylo důležité, dnes není, a naopak některé věci teprve s věkem správně pochopíme.

A tak koukám a říkám si, že by mě asi bavilo své pocity, pohledy, názory někomu sdělovat.

V hlavě toho mám často tolik, že nevím, kam to uložit a jak to vše vstřebat. Jak jsem již říkala, ráda si povídám, naslouchám, ale uvědomuji si, že těch druhých, co by naslouchali mně, je velice málo.

Jsou lidé, kteří si zvykli se mi svěřovat, volat, kdy se jim to hodilo, a to pouze s těmi negativními, problémovými informacemi, situacemi. Vyslechni mě, porad'...

Ale pak, když prožívali ty hezké chvílky, to už mi nezažovali a nepochlubili se a nenabili mě tou pozitivní energií.

Samozřejmě mi lichotí, že mi takto důvěřují a svě-  
řují mi i nesvěřitelné, ale zkuste si to představit a po-  
chopit mě!

Já také někdy potřebuji vypustit a dobít. Balon také  
nemůžeme dofukovat pořád... Baterky našich počítačů  
a telefonů musíme také dobíjet.

## ***O dva dny později, tedy 18. srpna 2017***

Dnešní ráno je kouzelné. Vzbudilo mě sluníčko zářící do mého pelíšku (mojí postele), tak jsem myšlenkami zpět na zmiňované dovče.

Ta pohoda bez sledování času mi udělala velmi dobře. Uvědomila jsem si, že v hotelu, kde jsme letos byly, nebyly nikde žádné hodiny, a myslím, že ví proč.

Tady opět neustále ten čas hlídám a kontroluji a není vlastně ještě proč. Užívám ještě pár dní dovolené v klidu svého domova, ale už jsem tak blízko těm pracovním povinnostem, že nedokážu pokračovat v relaxaci tak, jak bych chtěla, s vypnutým mozkem.

Včera tu byla další kamarádka, opravdu dlouholetá, se kterou se vždy vypovídám, načerpám s ní energii... ale tentokrát jsem předávala svou nabranou energii já jí, a to v dost velké míře.

...

A to jsem pouze dva dny z dovolené.

Mé sobotní probuzení už mě opět vrátilo na zem, do reality všedních dní.

Dovolená je opravdu za mnou. Už mám zase problém sama se nasnídat, a tak si pouštím hudbu, kterou jsem pár let neslyšela. Dlouho jsem ji ani neznala, seznámil mě s ní a naučil mě ji poslouchat můj bývalý přítel, na kterého možná také přijde ještě někdy řeč. Je to relaxační hudba na navození klidu. To teď potřebuji. Ani nevím, kde se mi teď v hlavě objevila... Deep Forest.

Tak tu teď ležím, rozjímám, vracím se v myšlenkách k bezstarostným dnům na dovolené a rozhodla jsem se zase psát pro ty z vás, koho to mé povídání bude zajímat...

Když se teď tak zamýšlím, dochází mi, že vám tu vlastně předkládám k nahlédnutí takový můj stručný deník. Až mě to trochu vyděsilo... Jsem celkem introvert, sice trošku asi s malým d'áblíkem v těle, ale to nic nemění na tom, že své soukromí si velmi střežím.

Tak se teď děším, co vlastně tímto psaním na sebe všechno prásknu...

...

Beru svůj iPad hrající mnou navolenou muziku a odcházejím do své nejmilovanější části domova, koupelny.

S tím, že ve sprše ten svůj pocit pohody tímto zdvojnásobím.

No a co se nestane... Než jsem tam došla (a to je to přibližně dvacet kroků), omylem jsem klikla někam, jak se mi to někdy stává (technické věci nejsou mým největším koníčkem, přítelem, ale k tomu třeba později...), a najednou hraje Morcheeba, pro mě další úžasná nezapomenutelná hudba.

Co to je za náhody? (Na náhody již delší čas nevěřím, ale jak tomu říkat, jak tyto události nazývat.) Nechtěla jsem, ani jsem neměla v plánu vypisovat své oblíbené pořady, hudbu, ale ono to vlastně ke mně patří. Muziku miluju už od dětství. K tomuto tématu se určitě také ještě dostanu...

No, a tak jsem měla o to víc tu svou naplánovanou spršku zpříjemněnou.

Teď se chystám na odjezd za svou bábrlinkou a dědulkou (jak jim od mala říkám), abych i jim vyličila a přiblížila své odpočinkové dovolenkové dny a noci v Řecku. Mám spousty fotek a také nějaké ty dárečky.

Jsou to moji andílci, těm bych tu sílu a energii chtěla předávat nejvíc a stále.

a nastává návrat do pracovního procesu.

Dnešní první den po svém dovolenkování jsem zvládla šťastně a kupodivu i se stálou energií. Samí milí zákazníci, žádné zapeklitosti ani reklamace, jak je jinak často zvykem.

Možná vám někdy sdělím nebo to vyplyne z nějakého jiného kontextu, kde pracuji už devět let. Strašně jsem toužila pro tuto společnost pracovat a vyšlo to. A i když si někdy připadám na Bohnice, tak mě má práce stále baví a naplňuje.

a já mám za sebou druhý pracovní den po té úžasné dovolené... Skončili jsme výjimečně brzy, tak jsme šli ve čtyřech na obědek. Ještě chvilku si můžeme užít posezení a dobré jídlo na venkovní terase. Opět jsme probírali zážitky z dovči, jak jinak, když je toho člověk pořád tak plný a ostatní jsou zvědaví.

Ale zase jsme se dostali k různým povahovým náturám, přístupům k různým věcem různými lidmi. Jakmile pracujete s lidmi, tak se tomuto tématu chtě nechtě nevyhnete...

No, a proto tu teď zase sedím a píšu dál o svých dojmech a pocitech.

Je pro mě někdy těžké řešit některé povahy lidí, ale nedá mi to spát, nezjistit základ problému a nepokusit se je pochopit a nějak jim pomoci.

A v tom mě napadá... Kdo a kdy pomůže mně, s mými otázkami, myšlenkami...?

Jsem zvyklá se od svých sedmnácti let starat sama o sebe s jedinou podporou mých prarodičů a bývalého přítele. Ačkoliv později jsem pomáhala i v tomto případě vlastně já jemu.

Odstěhovala jsem se s ním a začala svůj vlastní, rádoby šťastný život. Tento náš společný život vydržel třináct let.

A teď mám pocit, že mám vše, co jsem vždy chtěla, o čem jsem snila, ale začíná to „vše“ být málo, hlavně pro okolí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jak mě mé životní zkušenosti dovedly až k vědomí.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.